

Sygn. akt II CSK 29/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko P. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 816/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego tych celów służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.,

tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki B. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 listopada 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie autora skargi kasacyjnej „zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazywał jednoznacznie na fakt znęcania się przez wiele lat pozwanego nad powódką, zarówno fizycznie jak i psychicznie”. W ocenie pełnomocnika powódki pomimo tych ustaleń „Sądy w niniejszej sprawie oddaliły wniosek powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza sądowego. Jedynie przeprowadzenie takiego dowodu, z uwagi na konieczność posiadania wiadomości specjalnych, mogło wykazać związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zachowaniem pozwanego, a pogorszeniem wzroku powódki, a w konsekwencji jego utratą”. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik wskazał ponadto, że w świetle przywołanych przez niego okoliczności „uznać trzeba, że oddalenie powództwa, bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, było co najmniej przedwczesne. Oczywiste jest bowiem, że był to jedyny dowód, który mógł uzasadnić roszczenie powódki”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość skargi i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przedstawione w skardze argumenty dotyczące niezbadania przez Sąd Apelacyjny związku przyczynowego, oparte są na hipotetycznym stanie faktycznym, twierdzonym przez powódkę, nie

zaś ustalonym przez Sąd Apelacyjny, co pośrednio przyznał autor skargi, wskazując na „stan faktyczny przedstawiony przez powódkę...”.

Reasumując, powódka nie wykazała kiedy zdarzenie, z którym wiąże schorzenie wzorku miało miejsce. Brak ustalenia w tym zakresie powodował bezprzedmiotowość badania związku przyczynowego między niewykazanym zdarzeniem a szkodą. Podniesiony w skardze zarzut naruszenia art. 227 w zw. z art. 217 § 1 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w celu zbadania tego związku przyczynowego, nie mógł więc zostać oceniony jako oczywiście zasadny. To oznacza, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanka oczywistości skargi kasacyjnej nie została wykazana. Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).